

Pohánka Erika

Árny-alak

Mily kevés, mi elválaszt
a víztől, a fától,
a bokrokon játszó
nap sugarától.

Voltam a fák ágahegyén
öngyilkos levél,
voltam a víz tetején
fodor, mi egymásba ér,
madár begyén a pihe,
torkán a hangszál,
dallam a tájban...

Mily kevés, mi elválaszt...
a nap, ha mögém rakja le
árnyamat
vagyok a földön
egy árny-alak.

(1996.X.13.)

Osztokodás

Ránk zuhant a hajnal,
most feltámadunk.
Szakadozott az éjszaka...
Gyűrött pillanata
foszlányokban
költözködik.

Hát átkutatom
sarokban
kucorgó
álmaimat.

Hűvös ujjaival
csipkéz a magány,
a rámfagyott
jégvirágok
arcomra nyílnak
s rajta ácsorognak.

Szemem a csillagok
fényét elpakoltad.
Arcodra hintem
a szétgurult napot.

(1999.V.28.)

Valami tegnap hull a mába

Hálátlan hűvösen
távozott a tavasz.
Valami tegnap hull
a mába,
valami vágy a szellőn
itt maradt,
s mint kamilla
illata
jön velem a nyárba.
Bénult napjaim kölykei
a forradásos álmok
s mint farkas
lesben áll
a magány.

(1999.V.28.)

Hold-bohóca

Virraszt a nyár
egy fűzfaágon,
reszket arca kétfelé
– hold-bohóca.

Küszködik egy virág
– alkonyat van.
Távolodnak testek,
merevednek
hajamban
a hervadt sóhajok.
Takargatnám a mosolyod,
takarnám magamra.

Történet

Szép testeden
hat galamb...
Az első és utolsó
lépéstől
mind felröppen,
s görbülten ülök,
asszonyi ölembe rejtve
testem bocsánatát.

* * *

Egyetlen esély
a reggel fénye.
Letisztítom helyedet...
Ma boldog leszek.



Bobály Attila szobra